

119 Disp. III. Part. V. de informatione mat: &c. 120

sunt actus primi, sed secundi; aut si dicantur actus primi, erunt tantum actus primi secundum quid; Deinde implicat, postquam una forma substantialis dedit esse simpliciter composito, alteram aduenire, & etiam esse simpliciter dare.

Respondeo tamen sigillatum ad haec: Ad primum, licet verum sit materiam retinere potentiam naturalem ad aliam formam, dum unam actualiter habet, retinere, inquam, tantum in sensu diuisio; attamen habet, & retinet potentiam obedientiale ad plures, etiam in sensu composito; quid enim vetat, quo minus Deus impedit discessum prioris, & introducit aliam, sicut in casu duorum corporum in eodem loco Deus impedit discessum vnius, & introducit aliud?

Nec etiam repugnat ex parte formarum, quia licet qualibet forma substantialis sit actus primus, attamen dum secunda aduenit prima, non ipsi aduenire, ut simul cum ipsa constituit aliquod compositum, sed diuersum; seu prius dicendum est secundam formam non aduenire prima, sed ipsi materia; quare qualibet forma cum materia sua proprium constituit compositum, & qualibet dabit esse simpliciter; sine enim forma bouis, & forma equi in eadem materia, forma bouis dabit esse simpliciter bouium materiam, & forma equi simpliciter esse equum materiam, ut iam diximus in fine primæ rationis.

*Tertius probatur Resolutio:* Deus id omne potest circa rerum naturas, quod earum quidditates non destruit: sed non destruit essentia, seu quidditas materiae positivis in ea pluribus formis substantialibus totalibus, & specificis. ergo &c. Probatur: Essentia materiae in eo consistit, quod sit subiectum formæ, & ad eam dicat potentiam: quod autem vna, vel pluribus simul informetur formis, hoc abstrahit ab essentia materiae, ergo illaz essentia materiae poterit Deus efficiere, ut plures formæ substantiales ipsam simul informent; neque etiam hoc est contra essentiam formæ: eft quidem de essentia formæ, ut informet, quod vero informet se sola vnam materiam, hoc abstrahit ab eius essentia, estque tantummodo quid consequens, quod nulatenus repugnat à Deo impedi.

*Quarto:* Quod dicit ordinem ad plures formas successivæ habendas, si illa successio tollatur, poterit illas omnes simul habere: sed materia dicit ordinem ad plures formas, & potest Deus facere, ut collature illa successio, proindeque illas simul habeat, id autem praestabit Deus impediendo, ne quando vna ingreditur materia, altera expellatur.

Probatur vero Deus posse tollere illam successionem, tunc enim Deus tollere potest successionem à re, quando successio non est de essentia rei (quod dico propter motum Physicum, de cuius essentia est successio) sed de essentia receptionis formarum non est successio, imo materia absque motu Physico secundum communem opinionem recipit formas, quia eas recipit in instanti, ergo quandoquidem successio illa non est de essentia receptionis formarum, poterit diuinatus tolli, & per consequens plures formæ substantiales poterunt simul informare

eandem materiam: Deinde quando aliquod agens naturale potest aliqua successivæ virtute diuinâ, poterit illa simul, & semel.

*Quinto:* Si Deus non potest ponere duas *formas* substantiales in eodem subiecto. effet quia una de necessitate expellit aliam; sed hoc non, ergo &c. Maior admittitur ab aduersarijs, probatur vero minor, quia Deus potest impeditre effectus causarum secundorum: sed illa expulsio est effectus causa secundarum, ergo Deus poterit impeditre illam expulsionem.

Respondebis, quod cum Deus nullo modo possit impeditre effectum formale, & illa expulsio sit in genere causa formalis, illam non poterit impeditre, est enim regula generalis Deum posse impeditre effectum causa efficientis, non tamen causa formalis.

Respondeo tamen, Et si formæ substantiales se expellant ab eodem subiecto in genere causa formalis, attamen non valere obedientiam, nam duplex potest considerari effectus formæ, vnu primarius, & alter secundarius; primarius eius effectus est informare & dare esse; quod vero expellat aliam formam, est solùm effectus secundarius, & licet primarium illum Deus nequeat supplere; benè tamen potest secundarium.

*Sexto:* Id potest facere Deus circa formas substantiales, quod natura facit circa accidentales: sed natura facit, ut plures forme accidentales, saltem specie diuersæ, informent idem numerum subiectum, eo quod idem subiectum habeat ordinem obedientiale, naturalem tamen, ad huiusmodi plures formas, ergo quandoquidem materia habet etiam in ordine ad Deum appetitum obedientiale ad plures formas, siue specie, siue numero diuersas simul habendas, nihil obstat, quin Deus efficeri possit, ut materia plurius formis informetur.

Et ex hoc facilè colligitur secunda pars resolutionis: nam si duæ forme possint eandem numero materiam informare, ergo duæ materiae vnu numero formam poterunt informari; qualis enim est ad formas appetitus materiae, talis est appetitus formæ ad materias: si ergo materia ratione sui appetitus possit informari pluribus formis simul, ergo & vna forma poterit informare duas materias simul; quidam hoc confirmant exemplum D. Dionysij Areopagita, qui post abscissionem sui capitii viuis tamen remansit, ut patet ex delatione ipsius capitii ad multos passus; tunc autem caput erat distinctum, seu separatum à corpore, proindeque erant duæ numero diuersæ materiae, informatae tamen ab una forma, vnicâ, inquam, animâ rationali.

Confirmari vero potest utraque pars resolutionis ex illa magis communi doctrina Theologica, quod scilicet tres persona diuina potuerint vnam numero assumere naturam. Item quod vna persona potuerit plures, vnu specie, tum numero assumere naturas, ergo similiter poterit Deus facere, ut vna forma creata plures informari materias, & plures formæ vnam materiam.

Obijcit tamen *primo* Collegium Completum, estque oius prima ratio per quinque columnas proposita,

*confusa.*

*affirmatur.*

*confundatur.*

*rationes cō-*

*versolat.*

*proposita.*

*proposita.*